

Štev. 3.-4.

Ljubljana, marec - april 1924

XXXII. tečaj

Bogumil Gorenjko:

Sveti Jurij — dober dan!

Sveti Jurij, dober dan,
ti si posejál nam plan
s pisanimi cvetkami —
sveti Jurij, dober dan!

Bel labud konjič je tvoj,
meč nabrušen ti za boj,
zbala se ga zima je,
pa zbežala je takoj.

Spet ozelenël je gozd,
spet na veji poje drozd,
ptičke gnezda si pletó
v skritih grmih sredi host.

Zorna deca ven h ti,
ven hiti na cvetno plan,
da pozdravi viteza:
„Sveti Jurij, dober dan!

Dolgo smo te čakali
pri pečéh doma gorkih,
zdaj pa cvetje je prizvâl
iz zemljé pomladni dih.

Ti prijahal ves zelen
si na belcu spet čez plan,
meč tvoj zmagal zimo je —
sveti Jurij, dober dan!“

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

8. Voščila — in še kaj zraven.

Imamo posebne vrste domače praznike, namreč godovne dneve. Dober otrok jih za domačo hišo dobro pozna. Ko dobi v roke pratiko ali koledar, gre brž pogledat, kdaj bo atov god, pa kdaj mamin, pa kdaj bratov, pa kdaj sestrin in kdaj njegov?

Zjutraj — pa ne na vse zgodaj — ampak ob primerni uri, pred zajtrkom ali opoldne pred kosilom naj se tak dan zbere cela družina, in n o b e n e g a o t r o k a n a j n e m a n j k a. Potem pa naj eden v imenu vseh ali pa vsak sam godovnjaku pove svoje voščilo. Toda glasno in razločno! In pa čedno mora biti takrat vsak opravljen, ne v vsakdanjih oblačilih.

Kaj naj voščimo? Srečo. In kakó? Nekaj voščil imate natresenih po šolskih čitankah. Le poiščite si jih! Dobi se tudi knjiga. Sestavila jo je pesnica M. Elizabeta. Naslov ji je: »Cvetje na poti življenja«. V tej knjigi najdete celo vrsto prav primernih voščil. Knjigo v roke (dobi se v Ljubljani v Jugoslovanski knjigarni), pa se jih naučite! Kdor je pa sam toliko junaka, da si zna sestaviti kratko voščilce, bo pa znabití še boljše. Samo kratko pa dobro mora biti povedano. Voščilo ne sme biti predolgo; to pomnite!

Starši vas bodo veseli, če jim boste tako lepo voščili. Tudi je lepo, če si bratje in sestre med seboj voščijo srečo. Če tudi ne tako slovesno, kakor voščimo staršem in drugim predstojnikom.

Tudi tetam in stricem, botram in botrom hodijo

dobri otroci sreče voščiti. Dobro je to in lepo. Toda na nekaj vas moramo opozoriti. Ali veste, kaj in kako je voščil tisti Lipček Motovilec? Šel je voščiti teti. In vso pot je mislil, kako bo voščil svoji teti —. Mislite vi? Nič ni mislil. Le na to je mislil, kaj mu bo teta za to dala. In tako je izklepetal svoje voščilce kakor ragla: »Teta! Jaz vam voščim vse dobro za god, in če boste meni kaj dali, le velik kos mi dajte!«

To pa ni lepo. Pojdimo voščiti iz hvaležnosti in iz ljubezni do sorodnika, ne pa zato, da bi pri tem iskali dobro sami zase.

Lepo je tudi — ukazano pa seveda ni — če se otroci spominjajo godu svojih učiteljev in vzgojiteljev. Ni treba, da bi šel vsak posebe in izražal svoja voščila in čutila. To bi bilo dobrega skoro preveč. Odberite si v svojem razredu tri učence ali učenke. Eden, srednji, pove potem voščilo, druga dva stojita eden ob njegovi desni, drugi ob njegovi levi, in sta samo za spremstvo. Ta, ki govori, in oba spremljevalca pa morajo paziti, da ne gledajo preveč v tla, ampak proti tistemu, komur izražajo svoje čestitke.

Če voščijo učenci v šoli, naj gredo odbrani trije pred mizo, kjer navadno sedi ali piše gospod, gospica ali gospa, ki vas uči, vsi drugi učenci pa med voščilom stojite v klopeh, vsak na svojem mestu. In če se godovnjak v kratkih besedah zahvali, naj učenci stojé tudi med njegovim govorom.

Če se pri raznih slavnostih poje državna himna (Pravde Bog — Bože pravde), tudi stojimo, ker ta himna je tudi svoje vrste voščilo oziroma čestitka.

Navadno si voščimo srečo tudi za božične, novoletne in velikonočne praznike. Vendar pa mnogi to reč opravijo le pismeno.

Odrasli si navadno voščijo z vizitkami ali posetnicami. Za otroke je pa taka reč predraga. Saj imate za to na razpolago obilo razglednic. Samo to glejte, da bodo slike na razglednicah res čedne, ne pa kakšne ostudbe ali spake! In da bodo tudi vaša voščila čedno napisana!

Taka voščila naj bodo čisto kratka. Zadostuje pet do deset besedi. Takole — na primer — napišite:

Draga botra!

Vesele velikonočne praznike Vam vošči

Vaša hvaležna

Tončka Dobravec.

Če koga zadene nesreča, zlasti če mu kdo domačih umrje, gremo k njemu in mu izrazimo sočutje, da ga potolažimo; bolj imenitno povedano; da mu izrazimo sožalje. Toda to je v navadi bolj pri gospodí.

Po deželi hodijo ljudje mrliča kropit. Pojdi tudi ti! Domači bodo veseli, če bodo videli, da si prišel.

Pojdi pa vselej podnevi, nikdar ponoči. Pojdi čedneje oblečen, kakor si navadno doma. Ko prideš v hišo, pokropi mrliča z blagoslovljeno vodo, poklekni in opravi kratko molitev za njegovo dušo. Če pravimo: kratko, ne misli seveda, da moraš takoj vstati, komaj da si pokleknil. Vsaj približno par minut moli. Ne bo nič preveč. Ko vstaneš, spet pokropi mrliča, nato pa pojdi kmalu domov. Tako se boš najlepše poslovil od rajnkega, desetkrat lepše kakor tisti, ki hodijo ponoči mrliča »vahtat«, žganje pít in tobak kadit.

Postrežna Tinka.

Spomladi je tudi dovolj dela. Travnik in njiva, vrt in gozd: vsi kličejo na delo. Zato pa danes pri Kosmačevih ni nikogar doma — razen stare mame pa Tilke. Vse je na delu.

Na! Pa se je dež usul. Tisti pomladanski dež, ki pride, da sam ne veš, kdaj in odkod.

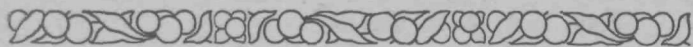
»Oh, kaj bo! Domov jih bo prignal ta dež. Vsi lačni bodo in premraženi. In vsi bodo hoteli jesti. Doma pa ni pripravljenega nič. Ni olja, ni jesiha, ni cukra, ni soli. Človek pa sam za vse!«

Tako je tarnala in stokala Kosmačeva stara mama. Malo je ponehala, pa je spet začela.

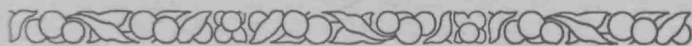
»Kdo bo pa prinesel! Tale — mislila je na Tilko — še ne more. Kam bo pa šel, otrok! Pa še v dežju! Jaz pa, oh, oh, oh! Zmešal bi se človek, toliko imaš dela. Vse je narobe, vse narobe.«

Tilka je poslušala. Pa jo je kar speklo. Da bi ona ne mogla! Res je še otrok in ne hodi v šolo. A dolgo ne bo, da bo hodila. Že jeseni! Močna je pa že dosti. Seveda, dež pa je! Malo težje bo že nosila. In pa — saj mama dobro ve — tistega Boštetovega psa se malo boji. Morebiti kar malo preveč. Tisti sitni pes! Nad vsakim človekom renči in bevška. Toliko je pa ona že velika, da je pes ne more snesti, pa vse eno... Sicer pa — lahko se Boštetove hiše ogne. Bo šla pa po cesti. Malo dalje bo, to je res; pa bo bolj varno. Tam pa ne bo Boštetovega psa.

Pa se je ponudila mami: »Mama, bom pa jaz šla.«

»Bom pa jaz šla!«

»Kam boš revše šlo!«

»V prodajalno!«

»Po kaj! Saj ne boš znala povedati, po kaj si prišla.«

»Kar napisali boste.«

Stara mati je pomislila.

Pa je deklič res šel. Prav na dnu košare je nesla listek in denar. In lahko je šla. Košara ni bila težka. Lahko je nesla dežnik in košaro. Malo jo je težila misel na tistega sitnega Boštetovega psa. Pa ga ni bilo.

V prodajalni so ji naložili, kar je bilo treba. In še par cukrčkov so ji dali povrhu. In še nekaj! Ko je bila že na pragu, je slišala za seboj: »Ta bo pa pridna!« Jej, ji je bilo to všeč!

Šla je proti domu. A ne tako lahko. Ne zavoljo psa. Košara je bila precej težja. Parkrat je morala počivati. Pred Kalanovo in pred Golobovo hišo. Povsod so se prijazno pogovarjali ž njo, povsod so jo hvalili. Kako jo je to veselilo!

Vse je prav opravila. Tudi doma je bila stara mati zadovoljna z njo. Potem je lahko postregla pridnim delavcem, ko so prišli vsi premočeni domov.

Slastno so pojedli, kar je bilo na mizi. Tilki se je pa zdelo, da zato tako radi jedo, ker jim je ona prinesla.

Ugnana neugnanka.

(Prizor iz šolskega življenja.)

(Konec.)

Cilka (pride s plahim obrazom): Kje neki so dekleta? V šoli ne bodo, saj se že skoro mrači. Kuhinja je tudi zaprta. — Zame je pravzaprav še boljše. Bodo mislile, Bogve koliko časa sem že doma. (Spravlja knjige v predalnik in zagleda nedovršeno pismo.) Oh, tole pismo me tudi še čaka. (Čita sama zase.) Saj še ni končano! Najbolje bo, če kar nadaljujem. Kaj bi še povedala? Ali naj se hvalim, kako me imajo povsod radi? No, radi me že imajo, kadar naredim kako neumnost, da imajo zabavo. Nazadnje pa le sama trpim. E, nič več ne bom pisala. Kvečemu to pristavim, naj mama molí zame. Molitev vedno pomaga, zlasti, če mati molí za otroka; pa tudi, če otrok molí za starše. Tako so nam gospod povedali v šoli. (Piše in potem zvije pismo skupaj.) — Oh, da bi vsaj kmalu prišla gospodinja! Najrajši imam, če čimprej prestanem, kar me čaka. Kaj pa naj rečem, če me vpraša: »Kje si se vlačila, potepenka?« Hm! Saj lahko rečem: »Gospodična učiteljica me je prosila, da sem ji nesla na dom zvezke; po kosilu sem ji pa pomagala, ko je zvezke popravljala.« (Iz kota se čuje pri-tajen glas: »O, ti navihanka!« Cilka se zgane, pogleda okrog in pravi zase): Kakor bi bil kdo izpregovoril. Menda so prišla dekleta domov. — Kaj bi potem še lahko rekla? — »Pri Mrakovih sem bila; njena mama me je prosila, da sem Katico računati učila.« — (Iz kota se čuje komaj slišno: »Grda laž!«) — Zdi se mi, da mi že vest očita; saj se še nisem zlažala; samo mislila sem, če bi se tako izgovorila. To je res, če bi tako govorila, bi bila laž. — E, z lažjo si pa res ne maram pomagati! (Pri tem zagleda materino pismo. Odpre ga in se zresni.) Kdaj je pa to sem prišlo? (Čita.) Saj sem rekla, da vse sproti domov počenčajo. — (Nevoljno.) Naj pride sestra; se bo vsaj prepričala, koliko je res. Kar je res, je pa

res. Zaradi tega me še ne bo konec. In če dekleta izvedo, kako se mi je danes godilo, tudi nič zato. (Iz kotov se čuje): »Že vemo, vse vemo!« (Pri tem skočijo deklice k Cilki.)

Cilka (presenečena in vznevoljena): Tega bi pa od vas ne bila pričakovala. Sram vas bodi, da se takole skrivate; nazadnje sem pa vselej le jaz navihanka.

Maksa: Ne, Cilka; danes smo bile tudi me.

Anica: Cilka, nikar ne bodi huda!

Maksa: Veš, toliko časa smo te zastonj čakale; smo pa rekle, da se moramo maščevati, a le za šalo.

Cilka: Pa taka šala meni nič kaj ni všeč.

* * *

(Nekdo potrka. V sobi nastane tihota.)

Maksa: Naprej! (Vstopi Milena, sestra Cilkina.)

Vse: Dober dan, gospodična!

Milena: Dober dan, Bog daj!

Cilka (nekoliko v zadregi, se urno zdrami ter skoči k Mileni): To je prav, Milena, da si prišla.

Milena: Ali vas motim? Zdi se mi, da ti nekaj ni prav, Cilka. Kaj si pa naredila?

Cilka (se obotavlja): O, nič, same šale.

Maksa: Prosim, gospodična, vsedite se! Mislim, da bo gospodinja kmalu prišla. Mudi se nekje zunaj po opravkih.

Milena: Cilka, jaz ti berem na obrazu, da si nekam v zadregi. Povej, kaj se je zgodilo! Mama je vedno v skrbeh zaradi tebe.

Cilka: Oh, nič posebnega.

Maksa: Bom pa jaz povedala, kaj smo imele.

Milena: Ne, ne; naj se le sama obtoži.

Maksa: Jaz sem mislila samo to povedati, da smo bile danes tudi me nekoliko nagajive. Cilke ni bilo dolgo domov, smo se ji pa skrile. Končno smo jo pa nekoliko neprijetno presenetile; zato je bila razdražena, ko ste vi stopili v sobo.

Milena: Pa zakaj te ni bilo pravočasno domov, Cilka?

Cilka (gleda v tla in molči).

Maksa: Cilka, kar povej. Me že tako vse vemo. Kdor odkrito in skesano prizna svoje napake, si je že sam

naložil kazen, in ni potreba, da bi ga drugi svarili ali kaznovali.

Milena: To je res. Si slišala, Cilka?

Cilka: Pravzaprav drugega nisem nič naredila kakor to, da sem v naglici in v hipni nevolji pri sosedu zibelko prevrnila, in pa, da sem vežna vrata preveč zaloputnila, pri tem se je pa šipa razdrobila.

Milena: To je pač žalostno!

Cilka: Seveda je; saj mi je bilo tudi žal. Da sem potem po nerodnosti v vodo padla, to je pa mala nesreča. Sreča je pa, da me je Mrakova Katica hitro odpegljala na gorko, da sem se preoblekla in posušila. Zato me pa tako dolgo ni bilo domov. Vse drugo — na primer: da me je pes ugriznil — je pa spet samo nesreča.

Milena: Pa se je to vse danes zgodilo?

Cilka: Nesreča nikoli ne počiva — pravi pregovor.

Milena: To je že res. Ali ti bi morala bolj počivati, kadar te skušnjava vleče v kako nerodnost. Veš kaj? Morda bo najbolje, če se vrneš jutri z menoj domov.

Vse: Ne, ne, gospodična Milena.

Maksa: Jaz bi svetovala to: Cilka naj prosí gospoda voditelja šolske Marijine družbe, da bi se smela pripravljati za sprejem. Prepričana sem, da se bo Cilka potem vsa izpremenila, če bo imela dobro voljo — seveda. Kajne, Cilka, da se ne boš branila?

Cilka: Bi že, pa gospod voditelj me ne bo maral.

Milena: Saj Cilka ni za to. Uči naj se, pa uboga naj rada.

Maksa: To ji bo ravno dala Marijina družba.

Anica: Cilka, ali nisi enkrat pravila, da bi tudi tvoja mama rada videla, če bi bila ti sprejeta v kongregacijo?

Cilka: O, mama bi že rada videla.

Milena: Jaz imam pa razne pomisleke.

Vse: Pomisleke?

Maksa: Komur je znana uredba Marijine družbe, ki je za sedanje čase najboljše varstvo mladine in najzanesljivejši pomoček za krepostno življenje, ne bo imel niti najmanjšega pomisleka.

Milena: No ja, saj ne rečem, da to ni dobra stvar; ampak ampak — ne vem kako bi rekla — človek potem nima nobenega užitka na svetu več. Včasih je pa le dobro, če si privošči človek kako veselje.

Maksa: Ne vem prav, kaj mislite, gospodična. Pravega veselja si vsi želimo; zato ga pa me iščemo in tudi najdemo pri pravem viru. Vir pravega veselja je pa v srcu.

Metka: Res je to. Prav danes sem brala neko pesem škofa Slomška, ki pravi nekako tako-le: »Če srce dobro ni, še vince ga skazi.«

Maksa: Zato pa, da je srce zdravo, dobro, pošteno in čisto, skrbi ravno Marijina družba.

Anica: Ljudje mislijo, če smo malo bolj vestne za molitev in za izpolnjevanje verskih dolžnosti, da moramo potem vedno glavo povešati in čmeriko prodajati.

Metka: Naj le pridejo pogledat, pa bodo videli, kako je pri nas vse živahno in veselo.

Maksa: Pustih in čmerikavih obrazov ne maramo ne!

Milena: E, vsak teden k spovedi — — — tega bi jaz že ne zmogla!

Anica: Kaj vsak teden! Vsak teden trikrat, pa dvakrat na dan k svetemu obhajilu! Vse verjamete, kar vam zlobni ljudje natvezejo.

Milena: Saj sem slišala še hujše reči.

Maksa: Morda, da moramo opolnoči vstajati in se do krvavega bičati, pa na pesku klečati.

Metka: Pa obleko iz kopriv nositi.

Anica: Iz kopriv, ki jih moramo ob uri duhov nabirati — tam ob pokopališču.

Maksa: Pustite, pustite šale!

Milena: Takih reči ne bo nihče verjel. Jaz zase sem teh misli, da se mora privoščiti mlademu človeku kaj več veselja.

Maksa: Kakšno veselje pa mislite? Ali naj cigarete kadimo? Ali naj trgamo čevlje okoli »pošte«? Ali naj sedimo vsak dan v kinu in gledamo tiste budalosti? Ali naj beremo knjige, ki jih še mama videti ne sme? Ali naj na karte igramo? Ali naj ponočujemo?

Ali naj si iščemo sunljive družbe? Ali mislite, da je ples tisto, kar človeka osreči? Rekle smo že: Vir sreče in veselja je tu notri. (Pokaže na srce.)

Milena: Pa v zakon ne sme, kdor je v Marijini družbi.

Vse (med smehom): No, no, no!

Maksa: Kogar Bog kliče v zakon, ga kongregacija prav nič ne ovira.

Anica: Saj prav take mladenke sodijo v zakon, ki so poštene in bodo tudi poštene ostale.

Milena: Če je tako, potem ima pa ta stvar že nekoliko drugačno lice, kot sem si jo jaz predstavljala.

Metka: Kupite si knjižico »Družabnik Marijin«, pa prečitajte pravila, da si napravite pravo sodbo o kongregaciji. Morda potem še vas obišče milost, da se boste odločili za kongregacijo.

Maksa: Če to ne, Cilki boste pa gotovo prigovarjali, da se nam pridružijo.

Milena: Saj ji nič ne branim; samo, če hoče.

Anica: Cilka, pa se odloči!

Maksa: Tiste muhe, ki so te doslej motile, bodo vse počasi odletele.

Cilka: Saj bi; samo bojim se, da gospod voditelj ne bo zadovoljen z menoj.

Maksa: Nič se ne boj! Jaz grem s teboj, pa bom prosila zate.

Anica: Jaz grem tudi.

Metka, Betka: Jaz pa tudi!

Milena: Pojdimo pa vse.

Cilka: Zdaj pa upam, da bo šlo. Prepričale se boste tudi, da Cilka ni bila hudobna, pač pa malo poredna. V Marijini kongregaciji bom pa samo vesela, da sem v dobri družbi. Vesele deklince v dobri družbi ima pa tudi Marija rada. Milena, ti pa prideš kmalu za mano. (Odidejo.)

Na poti.

O Veliki noči je prijetno. Potice, pirhi, žegen doma, pri sosedovih, pri botrih in botrah, pri stricih in tetah. Če je še tudi solnce že gorko, pota suha in že nekaj zelenja ter cvetja — kdo ne popusti rad izbe in gre v božji svet, če je zdrav? Tudi Dobravčeva Metka se je napotila k teti.

Peš se je odpravila. Železnica tja ne pelje; saj tudi pri nas ne vozi skozi vsako dolino. Zнала pa ni Metka prav dobro pota, kje mora zaviti s ceste, da pride v Dolenje.

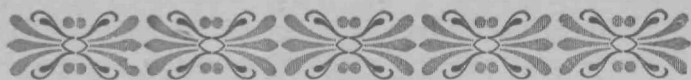
»Če ne boš več znala naprej, pa vprašaj!« so ji naročili mama. »Za Kolarjev gozd veš, potem pa ne moreš več zaiti.«

In je šla. Kolarjevega gozda pa nikjer ni hotelo biti. In ga tudi ni več bilo. Sekira mu je že zapela smrtno pesem. Vozniki so zvozili les na žage, in Kolar je napravil ondi njivo, kjer je bil prej gozd.

Metka pa je šla — in čudno se ji je zdelo, da gozda tako dolgo ni. Prišla je v sredo večje vasi. Vprašala je tam, kje drži pot v Dolenje. Poredni paglavci so ji pa pokazali naprej skozi vas. Za njenim hrbtom so se pa skrivaj smejali, češ, saj je res tako neumna, da verjame. V lastni nespameti so mislili, da mora vsak človek vedeti, kje so Dolenje.

Korenov oče so šli pravkar s polja. Kakor bi jim bil ukazal sam angel varuh, so prišli proti Metki, da spravijo deklíco na pravo pot.

Mož je bil pameten. Vedel je, kaj se pravi, zaiti. Saj je to nekoč sam poizkusil, ko je hodil iz Tržiča v Podnart. Skoro smešno se mu je zdelo, pa je bilo vendarle res. Truden je bil. Ni se mu ravno

»Tam - le čez...!«

mudilo. Solnce je pa žgalo kakor grmada v peči. Pa jo je mož potegnul v bližnji gozdiček, se vlegel v senco in sladko zaspal. Ko se je pa prebudil, je stalo solnce že precej nizko.

»Ravno prav bo do vlaka,« si je mislil in se napotil naprej. Prišel je do hiš.

»Ali bom kmalu v Podnartu?« je vprašal prvega človeka v vasi.

»Po tej poti ne kmalu.«

»Kako pa, da ne?«

»Zato, ker greste proti Tržiču.«

»E, poštalenc! Saj ni mogoče! Iz Tržiča grem vendar.«

»Zdaj že ne. Le v hribe pogledjte!«

In Koren je začel gledati.

»O ti komedija! Ti človek ti!«

Obrnil se je in hitel. Pa je prišel še prezgodaj — za drugi vlak namreč; prvega je seveda že zdavnaj zamudil. — Prenočiti je moral pri dobrih ljudeh. Šele drugi dan je prišel domov in rešil domače hudih skrbi. Tako je na poti!

O, Koren je vedel, kaj se pravi, zaiti. Zato je Metki rad pokazal pravo pot v Dolenje. A pot je bila še dolga, dolga.

»Tam-le čez — pa dol — pa v dolini čez most — pa po griču gor in še enkrat dol — pa boš tam!«

Metka si je zapomnila to potovanje k teti. Še danes rada pove, kako so jo bolele noge in s kakšnim strahom je hodila »tam čez — pa dol in gor — in dol« proti Dolenjam. Kako je medpotoma jokala, pa tekla, kolikor so ji dale utrujene noge, in kako prisrčno je takrat molila.

Pa tudi, kakó je bil potem žegen dober in potice! Mmmm!

Črniški:

I. Dragi Marijini otroci!

Bodite najprej prav lepo pozdravljeni — vi vsi, ki ste se že oglasili zadnja leta v »Angelčku« in nam popisali, kako se imate v našem vrtcu. Pa tudi vsi drugi pozdravljeni, ki ste dobri Marijini otroci in radi čitate »Angelček«!

Poznal sem prav majhno deklico. Ni imela še šest let, a je že poznala vse črke in tudi pisala je že. Kar je pa še lepše: bila je zelo pobožna. Hodila je zelo rada k svetemu obhajilu, hodila skoro vsak dan. Gospe, pri katerih je stanovala, so je bile vse vesele. Mislile so si: »Kaj bo iz tega otroka, ki je že v zgodnji mladosti tako pobožen? Gotovo bo svetnica.« Pa je prišlo drugače. Deklica je zapustila redovno hišo in se vrnila k svojemu očetu domov, matere pa ni več imela. Doma je opustila sveto obhajilo, hodila okoli s pohajaškimi otroki in postala z drugimi potepenka. Če se je zdaj, ko hodi v šolo, kaj poboljšala, tega ne vem. Bog daj, da bi se bila!

Otroci božji, zakaj sem vam to povedal? Glejte, ko sem čital v »Angelčku« vaša poročila, kako ste ustanovili »Marijin vrtec« tu in tam in kako ste bili veseli, da ste postali Marijini otroci, tedaj sem bil tudi jaz tega zelo zelo vesel. Pa neka žalostna misel se mi je vzbudila vendarle v srcu: »Bodo li ti otroci tudi ostali zvesti dobri nebeški Materi? Bodo li tudi vse ipolnjevati, kar so obljubili Materi božji. Obljubiti je lahko, kaj ne da? Držati je pa

marsikdaj težko. Marija vas je bila vesela, ko ste obljubili, da želite postati dobri Marijini otroci. Še bolj vas bo pa vesela, če ji ostanete tudi vedno zvesti.«

Lep zgled zvestobe do Boga in do Marije je zapustil vsem otrokom deček, ki je umrl leta 1836. na Laškem. Gotovo bi radi tudi vi kaj izvedeli o njem. Naj vam povem:

Nuncij Sulprizio (beri Sulpricio) je bil rojen 13. aprila 1817 v Pesko Sansonesko v Abrucih na Laškem. Njegovi starši so bili ubogi, a še te je izgubil, ko je imel šest let. Stara mati je potem skrbela zanj. Toda po treh letih je tudi ona umrla. Ubogega otroka dadó v oskrbo nekemu stricu-kovaču. Ta stric je bil zelo sirov in krut človek, ki je gledal samo na posvetno imetje. Malí Nuncij naj bi pri njem delal namesto pomočnika, da mu ne bo treba nič plačati. Otrok je moral res trdo delati od jutra do večera. Včasih je bila neznosna vročina, včasih pa slabo zimsko vreme, a to strica ni nič brigalo: deček je moral iz hiše po dolgih potih, da je opravil naročila svojega mojstra. Poleg tega ga je mojster še hudo zdelával. Stric je bil namreč hude nagle jeze, in mladi Nuncij ni mogel ustreči vsem njegovim muham. Tedaj je popadel jezni stric za kako železo ali orodje in mahal z njim neusmiljeno po dečku. Ali pa je vrgel dečka na tla in ga obdeloval do nezavesti z nogami. Mojster je imel tudi sebi enake pomočnike, ki so enako sirovo ravnali z nedolžnim dečkom. Najhujše za Nuncija so bili pa brezbožni in nesramni pogovori in šale, ki jih je moral vsak dan slišati v tisti kovačiji. Pravió, da si je večkrat Nuncij zatiskal ušesa ali pa se skríl v kak kot, da ni slišal nespodobnih pogovorov.

Preveliki naporí in nezadostna hrana — večkrat je moral Nuncij celó pri sosedih prositi — so izpodkopali dečkovo zdravje. Vidno je postajal bolj suh, in s časom se mu je pokazal na levi noži velik tvor. Neusmiljeni stric se pa ni zmenil za to. Nuncij res ni mogel več hoditi. Moral je pa stati ves dan ob mehu in delati, ko so mu pa moči odpovedale,

so ga privezali z verigami k mehu. Večkrat je padel v omedlevico, toda stricu ni bilo to nič mar.

Četudi so z Nuncijem tako grdo ravnali, vendar ni nikoli nikomur nič potožil, nikomur nič očital; bil je vedno krotak in veselega duha.

Ko je postal nezmožen za vsako delo, ga je poslal njegov stric v bolnišnico mesta Akvila. Pa je bilo že prepozno. Nekoliko se je pač popravil, a ozdravel ni. Nuncij se je vrnil, ko je bil odpuščen iz bolnišnice, spet k stricu. A ta je bil jezen, da se je vrnil. Mislil je že, da se je za vedno odkrižal bolnega nečaka. Za ubogega dečka se je začelo staro trpljenje iznova. Moral je delati, četudi je bil hudo bolan. Pa Nuncij je ostal zvest svojim dobrim sklepom. Večkrat je v težkih urah ponavljal: »Hočem postati svetnik, velik svetnik v kratkem času!«

Po dolgih šestih letih trpljenja je prišlo odrešenje. V Neaplu je živel dečku še drug stric. Zvedel je o trpljenju Nuncijevega in ga spravil k sebi. Pokazal ga je svojemu predstojniku — stric je bil korporal v grenadirskem regimantu v Neaplu — polkovniku Feliksu Vohinger, dobremu človeku. Ko je ta videl bolnega dečka, ki se je le s pomočjo bergel pomikal naprej, in slišal, kako nedolžno je živel in koliko pretrpel, se je dečka usmilil in sklenil, da mu pomaga.

Nuncij je prišel v bolnišnico za neozdravljive. Noga ga je močno bolela, pa bil je vendar vedno vesel. Da, še druge bolnike je tolažil. Vlačil se je od postelje do postelje in s prijaznimi besedami tolažil in osrčeval neozdravljive bolnike. Vsi so dečka občudovali. Posebno jim je bila všeč njegova velika pobožnost do presvetega Rešnjega Telesa in pa do Matere božje.

Polkovnik Vohinger je vzel čez nekaj časa dečka iz bolnišnice v svojo hišo. Zdelo se je, da bo zdaj Nuncij ozdravel. Mislil je vstopiti v kak samostan. Pa Bog je sklenil drugače. Dne 5. maja 1836 se je ločil s tega sveta. S smehljajem na obličju je pokazal na podobo Matere božje in rekel: »Glejte, kako je lepa!« Za nekaj trenutkov potem je bil že mrtev.

Trumoma so vreli ljudje iz Neapla kropit tega dečka. Pravili so, da se je na mrtvaškem odru čudežno izpremenil in iz njegove rane na nogi da je puhtel prijeten vonj. Pokopan je bil v Neaplu.

Dragi otroci! Ko ste slišali o življenju dobrega Nuncija, ste si znabiti rekli: »Kako je pa z nami?« Glejte, vi še imate dobre starše, dobre prijatelje, blage učitelje in katehete. Vse vas ima rado in vsi želijo, da bi bili vi dobri. Koliko lažje bi bili vi še bolj pridni kakor ta dobri Nuncij. Zatorej skrbite, da začnete z novim letom stanovitno in hitro napredovati v dobrem.

Kar zdaj vzemite v roke podobice, ki ste jih bili prejeli, ko ste vstopili v Marijin vrtec. Zadaj so pravila. Preberite jih lepo in sklenite, da jih boste z novim letom zvesto izpolnjevali. O njih se pa še kaj pomenimo.

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — Devica Marija!

II. Radeče pri Zidanem mostu.

Tudi pri nas imamo Marijin vrtec. Vseh članov skupaj nas je 60. Dne 29. junija smo imeli sprejem. Vsi smo z veseljem pričakovali ta dan. Po litanijah sta nas prednik in prednica Marijinega vrtca poklicala vse po vrsti, kateri smo želeli postati cvetke Marijinega vrtca. Nato smo šli k Marijinemu oltarju. Tam so nam gospod katehet imeli lep govor. Mi smo potem zapeli pesmico: Ti, o Marija! Dobili smo tudi podobice s pravili Marijinega vrtca. Nato so nam gospod katehet blagoslovili Marijine svetinjice. Vsak jo je poljubil. Prednik jih je pripel dečkom na prsi, prednica pa nam jih je deklicam obesila okrog vratu. Z veseljem, da smo otroci Marijini, smo se vrnili domov. Vsak mesec imamo shod. Večkrat tudi deklamiramo kako lepo Marijino pesmico. Upam, da nas je Marija vesela.

Z ljubljenim detetom naj nas blagoslovi Devica Marija!

Muser Pavla, učenka IV. razreda.

Skrivalnica.

Kje je mama?

Uganke.

Kaj je bilo že pred Kristusom in je zdaj, pa je vendar samo štiri tedne staro?

(Mesc.)

Kateri človek naprej gleda, a nazaj vidi?

(Tisti, ki gleda v zrcalo.)

Gori in gori, a nikdar ne zgori. Kaj je to?

(Solnce.)

Koliko bi iznesla dva petelina v štirih letih, ako bi dobil od vsakega na leto 125 dinarjev?

(Nič, ker petelini ne nesó.)

Vodo preskoči, a si kopita ne zmoči. Kaj je to?

(Mesc.)

Golin v kosmatina leze. Kaj je to?

(Roka in rokavica.)

Kadar me solnce obsije, mnogo vem, a drugače ne vem nič. Kaj je to?

(Solnčna ura.)

Človek je in človek ni. Kaj je to? (Mrič.)

Uho imam, a nosu nimam, tudi ne oči in ne ust;
imam pa en zob, in kadar ta ugrizne, zelo zaboli. Kaj
je to? (Sekira.)

Naloga.

. . . . .	nica	imajo ptice,
. . . . .	nica	zvezda,
. . . . .	nica	rabi, kdor potuje,
. . . . .	nica	slovenska narodna popevka,
. . . . .	nica	dan cerkvenega leta,
. . . . .	nica	cvetica,
. . . . .	nica	nagovor v veseli družbi,
. . . . .	nica	rabi, kdor ima denar,
. . . . .	nica	cvetica.

Srednje ime se mora brati tudi v obeh poševnih vrstah
iz kota v kot.

Rebus.

Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista —
v prihodnji številki.)

Rešitev napisa v 1.—2. številki:

Kramarica.

Rešitev rebusa v 1.—2. številki:

Pitje in kajenje krajšata življenje.

Imena rešilcev.

Napis v 1.—2. štev. so prav rešili: Tič Josipina v Litiji, Drago Dolžan, Orlavas; Ivan in Draga Marn, Silva Prohinar, Teodor Höfler, Marko Boncelj, Rudolf Gerk, Adalbert Gerk, Zdenka Kuhar, Tončka Leinfellner, Vladko Brežnik, Alfred Peteln — vsi v Ljubljani. — Lidija, Helena in Daniel Primožič, Žiri; Slovša Bernardka, Stanovnik Nežka, Dolenc Ivanka, Vrhovec Francka, Lavrič Marjana, Dolenc Vladko, Grdadolnik France, Slovša Ciril iz Horjula; Ivanka Krenker v št. Ilju; Janko Hočevar, Zagorje; Katica Jeretina iz Jasen, Ančka Urbanija iz Žič, Egidija Andrejka iz Dolenj, Maks in Kristina Gajšek v Sl. Gradcu; Oven Fr. v Dravljah, Berta Fritz v Trbovljah - Vode, Alf. Gams, Stari trg pri Slov. gor.; Štefica Logožar, Krčevina pri Ptujju; Lojze, Franc in Katra Tušek, Rovt; Vuča Ivan, Komenda; Ela, Mundi, Drago Kinkel, Moste pri Ljublj.; Jožek Martinc, Fužine; M. Bobnar, Lahoviče; Skok Marija na Jesenicah, Franca in Urška Podobnik, Pešata; Avgusta Lajovic, uč. V. razr. iz Sp. Ribič, p. Kresnice.

Rebus v 1.—2. štev. so prav rešili: Neža Gregorevčič, Globoko; Ivan Prevolnik v št. Ilju; Ivan Hillenger, Mici Kosesnik, Celje; Penic Edv., Zagorje o. S. — V Ljubljani: Edvard in Teodor Höfler, Lida Končan, Heda Podbevšek, Mici Cvetčar, Pavla Vrhovec, Minka Brvar, Anica Tomšič, Julka Rebolj, Stare Branko, Živko Kneisel, Ivan Lekovšek, Marica Kodrič, Rožica Plank, Elica Zorec, Nežica Marovt, Vidica Krajnc, Štefica Jelen, Majdica Stritar, Zvonko Kolman, Hedica Šmid, Ivica Kodrič v Celju; Al. Zakrajšek, Kranj; Sonja Kukec in Erika Roblek, žalec; Živkovič Fr., Kranj; Avgusta Lajovic, uč. V. razr. iz Sp. Ribič, p. Kresnice.

Oboje so prav rešili: Boris Božič, Ivan in Evgen Marek v Celju; Habič Iv., Geržinič Karla, Doroteja, Kristina, Franja Seibitz, Slavka in Emilija Brenc, Iva, Mara in Mila Črbej, Anica Magolič, Kalčič Marija, Pavel Tepina, Joško Pollak, Petrič Ernest, Miklic Vaclav, Longer Milan, Marijan Vesenjak, Vinko Zuccato, Drago Vojska, Osterman Karlo, Ciglarič Darinka in Pepi, Kunc Milenka in Drago, Bischof Heda in Rudi, Franc Lazar, Vagaja Vera, Angela Gospodarič, Zvonko in Mira Hočevar, Breda Verbič, Trtnik Ivan in Marija — vsi v Ljubljani. — Rado Radešček v Tomačevem, Alojzij Denžič in Marija Črnelc, Marta Pintarič in Kristina Slopšek, Pišece; Ivan Šepetavc, Globoko; Žolner Mirko, Leskovec; Tilda Kandolf pri Sv. Jederti; Ivan Melanšek v Braslovčah; Košir Mihelca, Poglačnik Justj, Košar Mil, Ingljč Mici, Sajovic Anica, Šmid Tonca, Oblak Mimica, Milica Potočnik, Slavka Pirc, Hermina Lavtizar, Poldi Kašnik, Vida Kralj, Vera Rejec, Nini Poljanec, Marinka Arhar, Viki Stelcer, Vera Šliban, Mery Štular, Marica Veber, Jovica Mežnar, Slavica Žebre, Dorica Klemenc v Šk. Loki; Pušcl Ladislav v Selnici; Joško Lotrič, Selca; Marija in Anica Merzel, Trbovlje - Vode; Alojzij Potrč, Franc Ivan Švarc, Franc Šuen, Ter. Satler, Minka in Poldika Kurbos, Kristina

Škorjanc pri Sv. Bolfenku; Vera in Helca Legat, Helena Prslan na Javorniku; Daničica Butin, Rozalija Kastelic, Amalija Okretič, Pavlika Jelenc, Stanka Cvar, Anica Klavs, Poldka Seljak, Anica Oblak, Julka Poje, Berta Erker, Rožena Baic, Marija Vižentin v Kočevju; Fr. Mesarič, Lešje; Ovsenik Fr., Kranj; Mimica Svetina v Žalni; Kovačec Zora, Celnar Roza, Gomri Antonija, Hamler, Domanjko, Kokol, Kovačec Milan, Senekovič, Mlinarič, Osvald, Merčnik, Lapuh, Zemljčič — vsi v Zg. Radgoni; Krizan, Markovič, Maček, Koprivc, Vurcer, Pintarič, Rupnik na ščavnici; Ivo Skrabar v Višnji gori; Dušan Kalan v Le. Laščah; Ferd. Marin, št. Daniel; Slava, Ivan in Adolf Lavrič, Pepica Suhadolnik v Cerknici; Janko Dovžan v Žužemberku; Guste Kalinšek v Sl. Gradcu; Čeh Ign. pri Sv. Antonu v Sl. gor.; Juvančič Joško v Zagorju o. S.; Anžič Daniel v št. Vidu, Mavrovič Mileta v Kočevju; Ladek Wisinger v Litiji; Lado Trublar in Mirko Natlačen, Kristina Rejc, Božidar in Emil Poženel na Jesenicah; Anton Smolensky v št. Vidu n. Lj.; Meké Anica v Litiji; Marica Pegan v Mariboru; Danica Vrabc, Hrušica pri Jes.; Benulič Drago in Daniel Rutar, Nada Kovačič v Kočevju; Bajec Lucija in Božidara, Lipoglavšek Antonija v Krškem; Rudi Vodušek in Adi Ölhofer, Rakek; Olga in Joško Jeglič v Selcih; Pogačar Joža, Polda Fr. v Gorjah; Podlesnik Vilko v Mariboru; Jernej in Janez Kladenšek, Zadobrova - C.; Anton Jeraša, Ravni; Vida Jenčič, Maribor; Anton Vogelnik, Selo pri Žir.; Ferk Cvetka v Sl. gradcu; Štravs Fani, Senčar Miraja, Janžekovič Ana, Hedvika, Pegan Danica in Nevenka Košir, Košir Hedvika, Vičar Zorica, Rode Vida v Celju; Filip Papler, Doslovče, Kajdiž Marija, Svetina Vida in Bogdan, Krč Fr., Žirovnica; Jerič Zlatica, Celje; Anica Nagode, Zg. Dobrava; Marijanka Prestovšek, Vera Píkl, žalec; Lobnikar A., Šprajcar Franica, Kos Pavli v Marija Reki; Janko Brezovnik v Slov. gradcu; Fr. Potočnik, ševlje; Finžgar Betka, Šk. Loka; Anton Hrovatin v Borovnici; Francka Prešern in Katarina Baloh v Žirovnici; Stanko Reicher v Ormožu; Hilda Gril, Anica Stariha, Lenčka Batič, Ana Koren v Kočevju; Pečnik Pepca, Stroj Marica, Verica Vedenik, Ivica Arhar, Krek Lenčka, Ida Benko, Ivanka Rabič, Iva Zoré, Malka Grošelj, Kemperle Julka, Papler Julči, Elica Hrovot, Dara Pavletič, Gizelica Košir, Danica Kuralt, Fani Schnittelkopf, Olgica Grašič, Lidica Štravs, Mimi Žbogar, Jožef Delakorda, Herman Zupanc, Franc Premik, Mirko Zupanc, Anton de Costa; Cecilija Cokan, Gizela Ferlež, Ana Holobar, Tonica Horvat, Kunst Ela, Slava Kunst in Gizela Travnar v žalcu; Strmšek Rupert, Kos Edvard, Zoran Pilih, Celje; Brigita Bašca in Hanca Peterca, Viktor Šumi v Ljubljani; Sršen Janko, Stanko in Ivanka Kircher, Zule Pavlin in Ivan, Domžale; Cirila Gosak, Ptuj; Vera in Helca Legat, Helena Prslan na Javorniku; Micika Vedernjak, Banko Ana, Valka Milič v Ptuj; Iva, Mara in Mila Čibej, Anica Magolič v Ljubljani; Drago Dolžan, Orlavas; Rudi Bunc na Vrtači.